

NOPIE

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 15.025 van 19 september 2022
in de zaak A. 236.573/VII-41.509**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Tine Bricout en Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Oostakker
Orchideestraat 61 A
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

[REDACTED]
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tatiana Depoortere
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Britselei 47-49 bus 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

Het cassatieberoep, ingesteld op 7 juni 2022, strekt tot de cassatie van
arrest nr. 272.130 van 29 april 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 29 juni 2022 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten
op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30
november 2006 'tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State'.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

1. De verzoekende partij voert aan dat artikel 74/13 van de wet van
15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en
de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: de vreemdelingenwet) geen

formelemotiveringsplicht bevat en dat dit artikel enkel bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet worden gehouden met een aantal belangen doch niet voorziet dat ook specifiek en uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent in het bestreden arrest echter “dat uit de letterlijke bewoordingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht blijkt” en hij overweegt verder dat “[b]ovendien [...] de gemachtigde *in casu* inderdaad uitdrukkelijk [heeft] gemotiveerd over deze wetsbepaling”.

De door de verzoekende partij voorgehouden schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet berust derhalve op een verkeerde lezing van het bestreden arrest.

2. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan de verplichtingen die voortvloeien uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: wet van 29 juli 1991). Met het bestreden arrest wordt de beslissing van de verwerende partij enkel vernietigd omdat niet zou zijn voldaan aan de vereisten van deze laatste wet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt eerst met betrekking tot de in de wet van 29 juli 1991 gestelde vereisten:

“De belangrijkste bestaansreden van de in de wet van 29 juli 1991 opgelegde verplichting bestaat erin dat de betrokkene in principe in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). De betrokkene moet weten waarom een voor hem ongunstige beslissing is genomen, derwijze dat hij zich, met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, kan verweren tegen die beslissing, door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven niet gegrond zijn (RvS 19 juni 1995, nr. 53.803). Gelet op de doelstelling van de formele motiveringsplicht moet niet alleen de beslissing ter kennis worden gebracht, maar ook de motieven die haar dragen (RvS 29 juni 2009, nr. 194.762, Verdoodt; RvS 30 april 2009, nr. 192.857, Van Snick).

Een afdoende motivering van een administratieve rechtshandeling kan evenwel ook blijken door een verwijzing naar een advies. In het arrest nr. 213.363 van 19 mei 2011

stelt de Raad van State: 'de verwijzing in de motivering naar een advies kan een afdoende motivering zijn. Aan een aantal voorwaarden moet echter worden voldaan: de inhoud van het advies waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht, het advies waarnaar wordt verwezen moet zelf afdoende gemotiveerd zijn, het advies moet worden gevolgd in de uiteindelijke beslissing en er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn.' De Raad leest eveneens in de doctrine dat de verwijzing in de motivering naar een voorbereidende handeling een afdoende motivering is, indien cumulatief aan de volgende voorwaarden voldaan is: 1) De inhoud van het stuk waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht; 2) het stuk waarnaar wordt verwezen moet zelf afdoende gemotiveerd zijn; 3) de voorstellen of adviezen moeten worden bijgevalen in de uiteindelijke beslissing; 4) er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn. (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Administratieve rechtsbibliotheek; Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 2013, 133-134 De auteurs verwijzen naar enkele arresten van het Hof van Cassatie en naar tal van arresten van de Raad van State.) De eerste voorwaarde is dus dat de inhoud van het stuk waarnaar wordt verwezen aan de bestuurde moet ter kennis zijn gebracht."

Deze toelichting bij de in de wet van 29 juli 1991 vervatte formelemotiveringsplicht is niet in strijd met de inhoud ervan. Met de vaststelling dat "[v]erzoeker [...] daarbij correct [heeft] aangestipt dat de huidige motivering de toets van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet doorstaat, aangezien de motieven hem, op vlak van de gezondheidstoestand, niet in staat stellen te begrijpen op welke gegevens de bestreden beslissing steunt", geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin een verkeerde inhoud aan deze laatste wet.

In de mate dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat, "[z]oals in concreto vastgesteld [...] enkel de conclusie van het advies van de arts-adviseur [wordt] weergegeven en [...] de desbetreffende zin niet [kan] beschouwd worden als een afdoende samenvatting van het advies opdat verzoeker zich er op nuttige wijze tegen kan verdedigen", betreft het een beoordeling van het al dan niet afdoende karakter van de gegeven motieven. De Raad van State vermogt deze beoordeling niet over te doen vermits hij als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de zaak zelf te treden.

3. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

BESLUIT:

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een bijdrage van 20 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op negentien september tweeduizend tweeëntwintig, door:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

Bart
Tettelin
(Signature)

Digitaal
ondertekend
door Bart
Tettelin
(Signature)

Bart Tettelin

De voorzitter

Carlo
Adams
(Signature)

Digitaal
ondertekend
door Carlo
Adams
(Signature)

Carlo Adams